

Hamas avrättningar av förrädare i Gaza

De senaste händelserna i Gaza – avrättningar av kollaboratörer utförda av Hamas – har återigen väckt en intensiv debatt i globala medier och på sociala plattformar. Efter dessa handlingar framträder ett välbekant mönster: kommentatorer som är i linje med hasbaras narrativ fördömer snabbt palestinier som "ociviliserade" och riktar moralisk indignation mot palestinska supportrar för att de inte fördömer dessa avrättningar med samma glöd. Dessa anklagelser är inte nya – de är en del av en bredare strategi för att delegitimera det palestinska motståndet och avleda uppmärksamheten från det oproportionerliga våldet och den systematiska förtrycket som Gaza och den bredare palestinska befolkningen utsätts för.

En kort historia om förräderi

I varje krig genom historien har stater försökt rekrytera kollaboratörer – individer som är villiga att förråda sin egen sida i utbyte mot pengar, makt eller överlevnad. Från den franska motståndsrörelsen och nazistiska informatörer under andra världskriget, till USA:s militära operationer i Irak och Afghanistan, och till Israels ockupation av Palestina, förblir logiken densamma: underrättelser är ett kraftfullt vapen, och förräderi är dess pris. Gaza är inget undantag. Men reaktionerna på så kallade "förrädare" i detta sammanhang filtreras genom en särskilt giftig och hycklande lins.

Ett anmärkningsvärt val av förrädare

Efter oändliga offentliga budskap om att "ta hem gisslan" och "inte svälta Gaza" kunde man förvänta sig att Israel skulle prioritera att hitta allierade som kunde hjälpa till med **frigivning av gisslan**. Men verkligheten pekar på en annan agenda. Israel **stödde en kriminell liga**, känd som "Folkets styrkor", ledd av Yasser Abu Shabab. Denna grupp var ansvarig för **plundring av hjälpsändningar** och **återförsäljning av livsmedel på svarta marknaden i Gaza** till orimliga priser. Alla i Gaza, och många utanför, visste att **Yasser Abu Shabab hade blivit förskjuten och utstött av sin egen beduinstam**, som förklarade honom och hans gäng som fredlösa.

Detta avslöjar en central motsägelse i hasbaras narrativ – att påstå omsorg om gisslan och förneka användningen av svält som vapen, samtidigt som man stöder kriminella kollaboratörer vars främsta bedrift var att **stjäla mat från sitt eget folk**.

Förräderi och straff

Varje stat, oavsett ideologi eller geografi, betraktar förräderi som ett av de allvarligaste brotten som är möjligt. Under krigstid kan förräderi mot det egna folket få dödliga konsekvenser – inte bara för arméer och regeringar, utan också för civila vars liv är beroende av

samhällets sköra sammanhållning. Av denna anledning **föreskriver nästan alla staters straff- och militärlagar de hårdaste straffen för förrädare**, ofta inklusive livstids fängelse eller avrättning. Historien är full av exempel. Från Europas behandling av nazistiska kollaboratörer efter andra världskriget till avrättningar av spioner under kalla kriget har regeringar alltid försvarat lojalitetens helighet med stränga straff.

Även i stater som har avstått från dödsstraff **intar förräderi fortfarande en unik plats i brottshierarkin** – det är ofta ett av de sista brotten som fortfarande kvalificerar för dödsstraff. I **USA** tillåter federal lag fortfarande avrättning för förräderi. I **Indien, Pakistan** och **Bangladesh** är förräderi och relaterade brott som att "föra krig mot staten" fortfarande dödsstraffbara. Samma sak gäller i länder som **Kina, Nordkorea, Iran** och **Saudiarabien**, där dödsstraff regelbundet används för politiska eller spionageanklagelser. Även i **Singapore** och **Malaysia** kan förräderi lagligt leda till dödsstraff. Många regeringar världen över hävdar fortfarande att förräderi mot det egna landet är ett så allvarligt brott att det kan rättfärdiga det yttersta straffet.

Ändå, när palestinier straffar kollaboratörer – individer anklagade för att hindra humanitär hjälp från att nå en svältande befolkning – framställs de inte som ett folk som försvarar sig själva, utan som en laglös mobb som agerar av barbari. Samma observatörer som skulle stödja eller acceptera hårt straff för förrädare i sina egna länder uttrycker **moralisk upprördhet** när palestinier agerar för att skydda sina egna.

Krigslagar och hyckleri

Vissa hasbara-propagandister hävdar nu att de påstådda kollaboratörerna i Gaza borde ha fått en rättvis rättegång. Detta är ett bekvämt diskussionsämne, särskilt för dem som är angelägna om att framställa palestinier som ociviliserade för att reagera på förräderi mitt i ett krig. Men detta ignorerar medvetet verkligheten på plats: **det finns inte längre något fungerande rättssystem i Gaza**. Efter Israels förstörelsekampanj **finns det inga domstolar, inga fängelseceller och troligen inga överlevande domare eller åklagare**. Hela stadsdelar har jämnats med marken. Ministerier, polisstationer, domstolar – allt är borta. Institutionerna som normalt skulle hantera brottsutredningar och rättsliga förfaranden har bombats till stoft. Under sådana förhållanden är kravet på en rättegång i domstol inte bara orealistiskt – det är oärligt.

Det är just därför **krigslagar finns**: det är en rättslig ram utformad för att fungera när civil infrastruktur inte längre fungerar. Krigslagar är inte ett kryphål – det är det sista utvägens system när samhället kollapsar. Och även krigslagar, när de tillämpas korrekt, **innehåller bestämmelser om rättvis process**, om än i en förenklad, militär form. Det kanske inte ser ut som en tv-sänd rättssal med advokater i kostymer, men det är ändå avsett att följa grundläggande rättvisprinciper – särskilt när tid, säkerhet och samhällets överlevnad står på spel.

Jämför detta nu med **det uppenbara hyckleriet** i det israeliska systemet. Israel har rutinemässigt använt krigslagar **mot palestinier i årtionden**, inte för att det saknar fungerande domstolar, utan för att krigslagar **ger staten mer makt och färre begränsningar**. Barn dras inför militärtribunaler. Fångar hålls i månader utan rättegång. Domar utfärdas utan

offentliga bevis. Israels användning av krigslagar handlar inte om nödvändighet – det handlar om dominans och kontroll.

Så när kritiker plötsligt finner en passion för “rättvis process” i Gaza, fråga dig själv: Var var denna omsorg när Israel införde krigslagar mot civila på Västbanken? Var är den när Israel river palestinska hem utan rättegång? När administrativt förvar används för att fängsla människor på obestämd tid utan åtal? När barn förhöras utan advokat?

Det handlar inte om rättvisa. Det handlar om **iscensatt upprördhet** – att använda lagens och mänskliga rättigheters språk inte för att skydda de sårbara, utan för att svartmåla dem som redan är belägrade.

Medvetet övergivna

De som väljer att **samarbeta med fienden** kräver vanligtvis **skydd eller evakuering** när kriget är över. Det är en oskriven regel för spionage: de som förräder måste köpas – inte bara med pengar, utan med löften om räddning. Agenter som riskerar sina liv på fientligt territorium agerar sällan av lojalitet; de agerar av rädsla, desperation eller opportunism. Och de förväntar sig nästan alltid att deras handläggare ska säkerställa deras säkerhet när striderna upphör.

I Gaza är det fortfarande oklart om Yasser Abu Shabab och hans gäng “Folkets styrkor” någonsin fick sådana garantier från Israel. Men det som verkar alltmer troligt är att **Israel inte höll sitt ord** – eller att ingen verklig överenskommelse någonsin existerade. Rapporter från fältet indikerar att när vapenvilan trädde i kraft lämnades dessa kollaboratörer **utan skydd**, utan evakuering, och stod inför samhällets vrede som de hade utnyttjat.

Det skulle inte vara första gången ett mäktigt land **överger sina lokala ombud** när deras användbarhet är slut. Samma mönster ägde rum i Afghanistan, Irak och Vietnam, där tolkar, informatörer och miliser som tjänade utländska arméer senare **lämnades kvar**, ofta jagade av sina egna samhällen som förrädare. För ockupanten är sådana individer bekväma verktyg – värdefulla under kampanjen, disponibla när målet ändras.

Disponibla tillgångar, användbara dödsfall

Om Israel hade velat kunde de ha arrangerat evakueringar eller erbjudit dem skydd, men i detta fall verkar det som att **dessas individers värde var större i döden än i livet**. Deras avrättningar blev användbara – inte militärt, utan **narrativt**. Genom att låta kollaboratörer falla i händerna på Hamas eller lokala miliser säkerställde Israel att dessa män skulle möta snabb, offentlig bestraffning som sedan kunde **sändas som bevis på palestinsk brutalitet**. Hasbara-agenter och medier grep tillfället: grafiska bilder och videor delades, moralisk upprördhet fabricerades, och frågan ställdes högt – “Varför fördömer inte palestinska supportrar detta?”. Detta var inte bara övergivande. Det var en **propagandistisk offergåva**.

Strategin följer en bekant logik: att framställa palestinier som irrationella, våldsamma och i grunden oförmögna att upprätthålla “civiliserade” värden som rättvisa rättegångar och

mänskliga rättigheter. Detta gör det möjligt för Israel att framstå som den mer moraliska parten – även när de ägnar sig åt kollektiv bestraffning, svältbelägringar och systematisk förstörelse av Gazas infrastruktur. I denna berättelse är kollaboratören inte en person. Han är en **rekvisita**, en **bonde** och slutligen en **martyr för ett mediakrig** där fiendens brutalitet alltid måste visas upp fullt ut. Hans liv är disponibelt. Hans död är politiskt kapital. Det som gör denna taktik särskilt effektiv är att den vänder på rollerna för offer och skurk. Istället för att hållas ansvarig för att skapa de villkor som leder till förräderi, internt kaos och desperation, kan Israel peka på förräderiets oundvikliga konsekvenser som bevis på att det palestinska samhället är bortom räddning.

Psykologiska operationer i öppen dager

Detta är inte bara spekulationer. Regeringar har länge använt **psykologiska operationer (psyops)** för att manipulera allmänhetens uppfattning genom kontrollerade läckor, selektiv övergivning och narrativ exploatering. Från CIA till Mossad förstår underrättelsetjänster att krig inte längre bara utkämpas på marken – det utkämpas **i sinnet**, på skärmar och genom rubriker.

Att låta kollaboratörer dö – och säkerställa att deras död är synlig – tjänar flera syften:

- **Skrämsel:** Det sänder ett budskap till andra i Gaza som överväger samarbete – ni är ensamma.
- **Delegitimering:** Det gör det möjligt för Israel att framställa palestinskt motstånd som brutalt och laglöst.
- **Distraction:** Det avleder fokus från Israels krigsbrott genom att skapa en kontrovers som palestinier måste försvara sig mot.
- **Splittring:** Det sår misstro inom det palestinska samhället och främjar tron att ingen är säker, inte ens bland sina egna.

Selektiv upprördhet i västerländska medier

Om du följer de internationella mainstreammediernas rapportering om kriget i Gaza, kanske du tror att den mest akuta människorättsfrågan är avrättningen av en handfull påstådda kollaboratörer. Dessa fall – sända med dramatiska bilder, tungt redigerade rubriker och sträng moralism – har dominerat segment i västerländska nyhetskanaler, översvämmat sociala medier och väckt oändliga debatter om den påstådda "barbariteten" i det palestinska samhället.

Samtidigt rapporteras **massdöden av palestinier** – över **67 600 dödade av israeliska styrkor under de senaste två åren** – med en slags byråkratisk distans. Om det ens nämns, framstår det som en statistik begravd under rubriker om israeliska gisslan, militära operationer eller "Hamas infrastruktur".

Denna diskrepans är inte bara redaktionell vårdslöshet – det är **narrativ ingenjörskonst**.

Varför genererar avrättningarna av 6, 10 eller till och med 20 kollaboratörer fler rubriker än tiotusentals civila dödsfall? Svaret ligger i hur internationella medier har konditionerats

för att **humanisera israeliskt lidande och kriminalisera palestinskt motstånd**, medan palestinska dödsfall framställs som misstänkta, slumpmässiga eller tyvärr "oundvikliga". En palestiniers död genom en israelisk missilattack rapporteras som en väderhändelse – tragisk, men opersonlig. Avrättningen av en kollaboratör av palestinier är dock ett **moraliskt teaterstycke**: en möjlighet för programledare, experter och politiker att ifrågasätta hela folkets mänsklighet.

Detta är ingen slump. Det är resultatet av decennier av **avhumanisering**, rasism och ideologisk, ekonomisk och politisk anpassning av västerländska medier till israeliska narrativ. Obalansen i rapporteringen handlar inte om vad som är nyhetsvärdigt; det handlar om vad som tjänar den dominerande maktstrukturen.

Sensation av undantaget, utplåning av normen

Avrättningar är oroande och förtjänar granskning. Men i Gaza är de **undantaget**, inte regeln. Israels luftattacker är dock **rutin**, ofta beskrivna som "precisionsattacker" även när de utplånar hela stadsdelar. Dessa attacker har dödat tusentals barn, jämnat sjukhus med marken och svält en befolkning till massfördrivning. Ändå får **brutaliteten i industrialiserat, statsgodkänt dödande** på något sätt mindre känslomässig täckning än en misstänkt förrädares parad genom en krigshärjad gata.

Varför? För att kollaboratörens narrativ tjänar ett syfte: det bekräftar djupt rotade fördomar i väst. Det berättar en tröstande historia där **palestinier är problemet**, även i sitt eget lidande. Där Hamas – och i förlängningen alla palestinier – är irrationella, hämndlystna och ovärdiga den empati som ges till offer på andra håll.

Detta är inte journalistik – det är **ideologiskt underhåll**.

Epilog

Under de senaste två åren har historien berättats **genom ockupantens lins**, inte de ockuperades.

Vi har sett hur kollaboratörer – verktyg för en extern makt – höjts upp till scenens mitt medan barn begravda i massgravar gjorts osynliga. Vi har hört ordet "civiliserad" användas inte som en standard för beteende, utan som ett märke för rasistisk och politisk överlägsenhet. Vi har sett rop på rättvisa förvrängas till propagandaverktyg – inte för att skydda de sårbara, utan för att fördjupa deras avhumanisering.

Hasbara-narrativet är beroende av denna omvändning. Det frodas på förvirring – på tron att de koloniserade alltid måste rättfärdiga sin smärta, sin ilska och till och med sin existens. När kollaboratörer avrättas är det barbari; när Gaza bombas är det säkerhet. När palestinier gör motstånd är det terrorism; när de dör tyst är det fred. Den moraliska ordning som fördömer de maktlösa för att överleva medan den ursäktar de mäktiga för att döda är ingen moralisk ordning – det är ett manus skrivet av ett imperium, uppfört av medier och konsumerat av dem som är för bedövade för att se sin egen reflektion i ruinerna.

Avrättningarna av kollaboratörer är ett symptom på kollaps – en värld där lag och ordning har bombats till stoft.

De är inte bevis på palestinsk brutalitet, utan på **brutaliteten som påtvingats Palestina**.

Referenser

- **Associated Press.** „ Hamas avrättar över två dussin påstådda kollaboratörer i Gaza.“ *AP News*, 14 oktober 2025.
- **Le Monde.** „Israels hemliga stöd till beväpnade ‚Folkets styrkor‘ i Gaza slår tillbaka.“ *Le Monde International Edition*, 10 oktober 2025.
- **Reuters.** „Gaza-klan tar avstånd från Yasser Abu Shabab på grund av anklagelser om plundring och samarbete.“ *Reuters*, 11 oktober 2025.
- **The Week (UK).** „Vilka är ‚Folkets styrkor‘? Inuti kollapsen av Israels ombud i Gaza.“ *The Week*, 12 oktober 2025.
- **FN:s kontor för samordning av humanitära frågor (OCHA).** *Rapport om humanitära effekter nr 59: Bedömning av skador på infrastruktur och styrning i Gazaremsan*. 3 oktober 2025.
- **FN:s högkommissarie för mänskliga rättigheter (OHCHR).** „Förstörelse av civila institutioner och rättsväsende i Gaza.“ Pressmeddelande, 25 september 2025.
- **U.S. Code Title 18 § 2381 – Förräderi.** United States Government Publishing Office, giltigt till 2024.
- **B’Tselem – Israels informationscenter för mänskliga rättigheter i de ockuperade områdena.** *Minderåriga i militärt förvar: Israels militärdomstolar på Västbanken*, uppdatering 2024.
- **Addameer – Förening för stöd till fångar och mänskliga rättigheter.** *Statistik och rättslig översikt över administrativt förvar*, maj 2025.
- **FN:s råd för mänskliga rättigheter.** *Rapport från den oberoende internationella undersökningskommissionen om de ockuperade palestinska territorierna, inklusive Östra Jerusalem, och Israel*, A/HRC/59/73, juni 2025.
- **Associated Press.** „Gazas hälsoministerium: Dödssiffran stiger till 67 600.“ *AP News*, 14 oktober 2025.
- **Haaretz.** „Israeliska militären erkänner användning av lokala Gaza-miliser för att samla underrättelser.“ *Haaretz English Edition*, 9 oktober 2025.
- **International Crisis Group.** *Efter vapenvilan: Fragmentering och vedergällning i Gaza*, Rapport nr 248, oktober 2025.
- **Al Jazeera English.** „ Hamas säger att de varnade kollaboratörer före avrättningar; Israel fördömer dödandet.“ *Al Jazeera*, 15 oktober 2025.
- **Human Rights Watch.** *Israel/Palestina: Stoppa kollektiv bestraffning i Gaza*. 1 oktober 2025.
- **Reportrar utan gränser.** *Medienarrativ och krigsrapportering: Gaza 2025*, oktober 2025.